

Toespraak Maarten van Deventer op 9/7/2025 namens de Paulusgemeenschap

Lieve Jos,

Namens ons allen, mag ik je vandaag toespreken. Het feit dat de kerk zo vol zit zegt iets over de grote betrokkenheid van zovelen hier op jou als persoon en jouw rol als pastor. We vinden het fijn met je mee te vieren bij een gelegenheid die je luister wil bijzetten. Veel mensen zijn je dankbaar voor een samen op trekken in de afgelopen decennia. En hebben jouw nabijheid ervaren op momenten die er toe deden. We vieren dus een gouden jubileum van nabijheid tot mensen.

In aanloop naar vandaag heb je meerdere malen relativerende dingen tegen me gezegd over dit feestelijke samenzijn; "het is allemaal natuurlijk niet zo belangrijk", het doet er niet echt toe, maar"..... en Bij die "maar" wil ik even stilstaan. Want bij de zoveelste relativerende opmerking onderbrak ik je en zei dat je het volgens mij wel belangrijk vindt. Het is helemaal niet erg is om hier waarde aan te hechten, en als het voor jou belangrijk is, zijn we er als Paulusgemeenschap graag deelachtig aan. Het mag namelijk duidelijk zijn dat we vandaag meer dan een werkjubileum vieren. Voor jou is pastor zijn niet zomaar iets, je ervaart het als een roeping, het is deel van wie je bent. En daarom is het belangrijk om dat jubileum feestelijk te markeren.

Op 23 augustus 1975 werd je als kersverse pastor samen met Priester Leo Koerhuis gepresenteerd in de parochie van de Heilige Michaël in Zwolle. Je was een jonge krullenbol die z'n stage nog moest afronden en de optimistische geest van vernieuwing ging rond door de Nederlandse kerk. Die geest spreekt ook sterk uit de woorden die klonken tijdens die installatie. De Zwolse courant schrijft er het volgende over: "Deken koeleman zei dat hij met vertrouwen medewerking had verleend aan de benoeming. Van hen is Leo Koerhuis gewijd; Jos Hettinga niet... beide pastores functioneren in het team als gelijkwaardig en willen ook de verantwoordelijkheden samen delen." Einde citaat. Het was toen nog moeilijk te bevroeden dat die sfeer van collegiale gelijkwaardigheid en vertrouwen bij de hogere kerkleiding uit de gratie zou raken en zelfs de term pastor, om niet gewijde pastores aan te duiden, vanaf de jaren 80 een beladen woord zou worden binnen de nederlandse kerk. Van nabij weet ik dat die ontwikkeling pijnlijk voor jou en voor vele anderen is geweest en is. Een extra reden om jouw "pastor zijn" te vieren vandaag.

In 1977 kwam je naar Utrecht. Naast een aanstelling bij het Dekenaat als verantwoordelijke voor kerkmuziek werd je pastoraal werker in onze Pauluskerk, eerst onder Pastoor Frans Receveur en later naast Anton Vernooij. Je was ook heel betrokken bij de muziek in onze parochie. Veel mensen definiëren de muziek, het zingen als wezensonderdeel van onze vierende gemeenschap en ik denk dat jij daar cruciaal in bent geweest als dirigent van jongerenkoor en cantorij.

In 1986 stapte je over naar het ouderenpastoraat in verzorgingstehuis Rosendaal. Je dacht voor even maar het bleek voor de rest van je werkzame leven. Maar ook hier bleef je actief. Ons zingend vieren bleef je aan het hart gaan en je drukte je stempel op het liturgische profiel van onze gemeenschap. Zeker na je pensioen ben je zeer frequent op deze plek voor gegaan en een vertrouwd pastoraal gezicht gebleven voor de kerkgangers van de Paulus. Jouw karakteristieke liturgische taal en toon en betrokkenheid op deze gemeenschap worden zeer gewaardeerd. Herkenbaar in een karakteristieke Jos-viering is bijvoorbeeld het gebruik van de afbeelding van een kunstwerk om over te bespiegelen tijdens de overweging. Ook je initiatief voor "aan tafel met Paulus" is een groot success.

Je hebt daarnaast een bijzonder pastoraal specialisme, en dat zijn, ik bedoel het niet plagend, begravenissen en stervensbegeleiding. Dat is iets wat je gewoon heel goed kan. Niemand zit daar natuurlijk echt op te wachten maar ze mogen blij zijn als ze jou op hun weg vinden. Genoeg over wat je allemaal hebt gedaan. We zijn gewoon blij vandaag hier met jou samen, dankbaar te kunnen zijn voor 50 jaar pastor zijn. Het is een moment om te markeren, wat we nu doen, en ook om een stapje terug te zetten. Je hebt inmiddels ook het koperen jubileum van je pensionering gehaald en niemand kan verwachten dat je maar door gaat. Het voor, of na-deel, van "pastor-zijn" is natuurlijk wel dat je nooit écht kan stoppen. Je zal stukken minder voorgaan tijdens zondagse vieringen maar het ouderenpastoraat en "met Paulus aan tafel" blijven van jouw betrokkenheid profiteren. En natuurlijk blijven de vele ontmoetingen voor en na de vieringen bij een kopje koffie of thee.

Om vandaag extra luister bij te zetten hebben we als Paulusgemeenschap een cadeau voor je. Het benadrukt minder je pastor-zijn en meer een ander belangrijk wezenskenmerk van jouw bestaan. En nee, Jos, het is geen Ajax Seizoenskaart. We willen met dit Cadeau graag je "vaderen opa-zijn" aanspreken. In dit pakje zit een cadeaubon voor jou om met de kinderen en kleinkinderen een mooie fotosessie te laten maken bij een fotograaf.